

CECELIA AHERN

PS: Ik hou van je

band 1

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Holly drukte de blauwe katoenen trui tegen haar gezicht en werd onmiddellijk getroffen door de vertrouwde geur. Een allesverterend verdriet deed haar maag ineenskrimpen en ze voelde een steek in haar hart. Ze kreeg een brok in haar keel en had het gevoel dat ze stikte. Ze raakte in paniek. Afgezien van het zachte gezoem van de koelkast en het klagen-de geluid van de verwarmingsbuizen was het stil in huis. Ze was alleen. Toen ze gal proefde, rende ze naar het toilet en knielde op de koude tegels voor de wc-pot.

Gerry was weg en hij zou nooit meer terugkomen. Dat was de werkelijkheid. Ze zou nooit meer met haar handen door zijn zachte haar woelen, ze zou nooit meer tijdens een etentje bij vrienden heimelijk met hem om iets lachen, ze zou zich nooit meer na haar werk huilend in zijn armen werpen omdat ze alleen maar een paar armen om zich heen wilde voelen, ze zou nooit meer naast hem in bed liggen, ze zou nooit meer gewekt worden door zijn niesbuien, ze zou nooit meer zoveel met hem lachen dat ze er buikpijn van kreeg,

ze zou nooit meer met hem kabbelen wiens beurt het was om op te staan en het licht uit te doen. Het enige dat ze nog had, was een verzameling herinneringen en een beeld van zijn gezicht dat met de dag vager werd.

Hun plan was heel simpel geweest. Ze zouden de rest van hun leven bij elkaar blijven. Een plan dat volgens iedereen in hun vriendenkring uitvoerbaar was. Behalve geliefden, waren ze ook elkaars beste kameraad en zielsverwanten, en iedereen dacht dat ze voorbestemd waren om de rest van hun leven samen te zijn. Maar op een dag besliste het lot anders.

Het eind was veel te snel gekomen. Nadat Gerry een paar dagen over hoofdpijn had geklaagd, volgde hij Holly's advies op en ging naar de dokter. Dat gebeurde op een woensdag tijdens de lunchpauze. Ze dachten aan stress of vermoeidheid en dat hij in het ergste geval een bril zou moeten dragen. Dat had Gerry helemaal niet leuk gevonden. Het idee dat hij misschien een bril zou moeten dragen had hem van streek gemaakt. Maar daar had hij zich geen zorgen over hoeven maken, want aan zijn ogen mankeerde niets. Zijn klachten werden veroorzaakt door een hersentumor.

Holly spoelde het toilet door. Ze rilde van de kou en kwam bevend overeind. Hij was dertig jaar. Hij was beslist niet de gezondste man van de wereld maar gezond genoeg om... tja, een normaal leven te leiden. Toen hij heel erg ziek was, maakte hij grapjes dat hij niet zo voorzichtig had moeten leven. Dat hij drugs had moeten gebruiken, meer had moeten drinken, meer had moeten reizen, uit vliegtuigen had moeten springen terwijl hij zijn benen met was onthaarde... De lijst was eindeloos lang. Hij maakte er grapjes over, maar Holly kon aan zijn ogen zien dat hij spijt had. Spijt om dingen waar hij nooit de tijd voor had genomen, plekken die hij nooit had bezocht en verdriet om ervaringen die hij zou moeten missen. Had hij spijt van het leven met haar? Holly twijfelde nooit aan zijn liefde, maar vreesde dat hij toch het gevoel had kostbare tijd te hebben verspild.

Ouder worden was iets wat hij wilde bereiken in plaats van iets dat angstaanjagend en onvermijdelijk was. Wat arrogant van hen beiden om het ouder worden nooit als een prestatie en een uitdaging te zien. Ouder worden was juist iets dat ze zo graag wilden vermijden.

Holly liep doelloos van kamer naar kamer en hilde dikke tranen. Haar ogen waren rood en pijnlijk en er leek maar geen eind te komen aan deze avond. In geen enkele kamer vond ze vertroosting, alleen ongewenste stiltes. Ze hoopte dat de zitbank zijn armen naar haar zou uitstrekken, maar zelfs die negeerde haar.

Gerry zou dit niet leuk vinden, dacht ze. Ze haalde diep adem, droogde haar tranen en probeerde zich te vermannen. Nee, Gerry zou dit helemaal niet leuk vinden.

Holly's ogen waren pijnlijk en gezwollen omdat ze de hele nacht had gehuild. Net als alle andere nachten tijdens de afgelopen weken was ze pas heel laat in een rusteloze slaap gevallen. Elke dag ontwaakte ze in een ongemakkelijke houding in of over een meubelstuk, en vandaag was het de bank. En ook vandaag werd ze gewekt door een telefoontje van een bezorgde vriendin of familielid. Ze dachten waarschijnlijk allemaal dat ze niets anders deed dan slapen. Waarom belden ze niet wanneer ze als een zombie lusteloos door het huis zwierf op zoek naar... naar wat? Wat hoopte ze te vinden?

‘Hallo,’ zei ze versuft. Haar stem klonk schor maar ze deed allang haar best niet meer om zich groot te houden. Haar beste vriend was er niet meer en niemand begreep dat noch een dikke laag make-up, noch een luchtje scheppen, noch uit winkelen gaan de wond in haar hart kon helen.

‘O, neem me niet kwalijk, lieverd. Heb ik je wakker gebeld?’ klonk de bezorgde stem van Holly’s moeder. Altijd hetzelfde gesprek. Haar moeder belde elke ochtend om zich ervan te vergewissen dat ze de nacht in haar eentje had overleefd. Altijd bang haar wakker te bellen en toch altijd weer opgelucht haar te horen ademen, gerustgesteld dat haar dochter de geesten van de nacht had getrotseerd.

‘Nee, ik lag een beetje te doezelen. Het geeft niet.’ Altijd hetzelfde antwoord.

‘Je vader en Declan zijn er niet en ik moest aan jou denken, lieverd.’ Waarom kreeg Holly bij het horen van die troostende, sympathieke stem altijd tranen in haar ogen? In gedachten zag ze het bezorgde gezicht van haar moeder voor zich, de wenkbrauwen samengetrokken en bezorgde rimpels in het voorhoofd. Maar Holly ervoer het niet als een geruststelling.

Het herinnerde haar eraan waarom ze bezorgd waren en dat zouden ze niet moeten zijn. Alles zou normaal moeten zijn. Gerry zou hier naast haar moeten zitten en met zijn ogen rollen en haar aan het lachen maken terwijl haar moeder doorratelde. Het gebeurde heel vaak dat Holly de telefoon aan Gerry moest geven omdat ze haar lachen niet meer kon inhouden. En dan praatte hij gewoon verder en negeerde hij Holly terwijl ze de gekste gezichten trok en de raarste dansjes uitvoerde om hem aan het lachen te maken. Maar dat lukte zelden.

Ze zei tijdens het hele gesprek aldoor ‘hmm’ en ‘aha’, maar hoorde geen woord van wat haar moeder zei. ‘Het is een mooie dag, Holly. Het zou je goed doen een eindje te gaan wandelen. Ga een luchtje scheppen.’

‘Ja, misschien.’ Daar was het weer, dé oplossing voor al haar problemen.

‘Misschien kom ik later nog even langs om bij te kletsen.’

‘Nee, mam, dat hoeft niet.’

Stilte.

‘Goed... Geef me een belletje als je van gedachten mocht veranderen. Ik heb de hele dag niets te doen.’

‘Goed.’

Weer een stilte.

‘In elk geval bedankt.’

‘Goed dan... Pas goed op jezelf, lieverd.’

‘Ja.’ Holly wilde de hoorn neerleggen toen ze de stem van haar moeder weer hoorde.

‘O, Holly, dat was ik bijna vergeten. Die envelop voor jou ligt hier nog steeds op de keukentafel, je weet wel, waarover ik al eerder heb verteld. Misschien wil je hem komen halen, want hij ligt er nu al weken en je weet nooit of het belangrijk is.’

‘Ik betwifel het. Het is waarschijnlijk gewoon weer een kaart van iemand die zijn deelneming wil betuigen.’

‘Nee, volgens mij is het geen kaart, liefje. Hij is aan jou geadresseerd en boven je naam staat... Wacht, dan pak ik hem even...’

De hoorn werd neergelegd, Holly hoorde het geluid van hakken die in de richting van de eettafel verdwenen, stoelen die over tegels schraapten, voetstappen die weer dichterbij kwamen, de hoorn die werd opgepakt...

‘Ben je er nog?’

‘Ja.’

‘Bovenaan staat “De Lijst”. Misschien is het van je werk of zo. Als ik jou was zou ik er in

elk geval...'

Holly liet de hoorn vallen.

‘Gerry, doe het licht uit!’ Holly giechelde terwijl ze naar haar man keek die zich voor haar uitkleedde. Hij danste als een stripper door de kamer en knoopte met zijn lange, ranke vingers langzaam zijn witte overhemd open. Hij keek Holly met één opgetrokken wenkbrauw aan, liet het hemd van zijn schouders glijden, ving het met zijn rechterhand op en slingerde het boven zijn hoofd.

Holly giechelde weer.

‘Het licht uitdoen? En dit allemaal missen?’ grinnikte hij brutaal terwijl hij zijn spieren spande. Hij was geen ijdelruit maar had alle reden om ijdel te zijn, dacht Holly. Hij had een sterk en goed gevormd lichaam. Zijn lange benen waren gespierd doordat hij uren in de sportschool doorbracht. Hij was niet erg lang maar met zijn een meter vierenzeventig kon hij Holly met haar een meter vijfenzeventig een veilig en beschermd gevoel geven. Ze vond het vooral heerlijk dat haar hoofd net tot zijn kin reikte en ze zijn adem zachtjes in haar haar voelde kietelen als ze haar armen om hem heen sloeg.